

บทวิจารณ์หนังสือ (Book Review)

เดอะเฮเวน: คาเฟ่สำหรับผู้ที่ยุติความตาย

ฤทธิศักดิ์ วงษ์วุฒิพงษ์*

Ritthisak Wongvutthipong

(ที่มา <https://www.se-ed.com>)

ซองแฮย็อน (2565).

เดอะเฮเวน: คาเฟ่สำหรับผู้ที่ยุติความตาย.
(นัชชา กัมภูสิริพงษ์, ผู้แปล).

กรุงเทพฯ: พิคโคโล อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์
พับลิชชิ่ง. 312 หน้า.

ความนำ

ในขณะที่กระแสสุนิยมท่ามกลางวิกฤติของโลกไม่ว่าจะเป็นภัยพิบัติ สงคราม โรคระบาด และพิษเศรษฐกิจแผ่ไปทั่วมุมโลก กระแสว่าการทำอัตวินิบาตกรรมก็แพร่สะพัดไปทุกหนแห่ง หลายคนพยายามต่อสู้เพื่อการมีชีวิตอยู่ต่อ หลายฝ่ายร่วมมือกัน

* อาจารย์ประจำสาขาการจัดการธุรกิจและภาษา คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
ติดต่อที่: wongvutthipong_r@su.ac.th

เพื่อหาทางรอด ด้วยเหตุผลของการมองเห็นคุณค่าของชีวิตของตนและผู้คนบนโลก และไม่ยอมแพ้ต่อโชคชะตา แต่อีกหลายคนเลือกที่จะปลิดชีวิตตนเอง ด้วยเหตุผลของความสิ้นหวังต่อตนเอง หรือการถูกยึดเยียดความสิ้นหวังในตนเองจากคนอื่น

นวนิยายแปลเรื่อง เดอะเฮเวน: คาเฟ่สำหรับผู้ที่ไม่อยากความตาย แบ่งออกเป็นสองส่วน คือ ส่วนที่ผู้แต่งตั้งชื่อว่า “ตาย” และส่วนที่สองคือ “อยู่” การตั้งชื่อของผู้เขียนในสองลำดับสะท้อนการให้ความสำคัญของสัจธรรมของชีวิตทั้งสองประการ หากแต่ผู้เขียนเลือกที่จะให้ความสำคัญกับการ “ตาย” มาก่อน และไม่เพียงแต่การลำดับความสำคัญของทั้งสองหัวข้อ ผู้เขียนยังเลือกนำเสนอเรื่องราวของตัวละครที่เกี่ยวกับ “การตาย” มากกว่า “การอยู่” อีกด้วย นอกจากนี้ การเลือกใช้คาเฟ่ซึ่งเปรียบเสมือนที่ชุมนุมของผู้คนมากหน้าหลายตาด้วยจุดประสงค์ที่แตกต่างกัน บ้างก็มาเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ บ้างก็มาเพื่อการพบปะคนรู้จัก แต่ผู้เขียนได้นำเสนอภาพ “อินเทอร์เนตคาเฟ่เดอะเฮเวน” เพื่อเป็นที่ชุมนุมของผู้ที่มีจุดประสงค์เดียวกัน คือ ผู้ที่พร้อมจะตาย ด้วยคำโฆษณาที่โปรยไว้ว่าเป็นสถานที่สำหรับ “เหล่าคนที่เชื่อในสรวงสวรรค์” พวกเขาต่างแสวงหาการหลุดพ้น ด้วยความพยายามหาวิธีการต่าง ๆ ที่จะตายไปจากโลกนี้ แต่ต้นตอของความพยายามเหล่านี้คืออะไร น่าจะเป็นสิ่งที่ผู้เขียนพยายามตั้งคำถาม และตีแผ่แง่มุมของสาเหตุที่น่าหดหู่ของการแสวงหาความตายของตัวละครต่าง ๆ ในเรื่อง โดยเฉพาะตัวละครเอก คือ คิมแทซอง

อย่างไรก็ตาม เมื่อถึงวินาทีที่ความตายมาเยือนจริง ๆ แล้วนั้น สัญชาตญาณของการอยากมีชีวิตรอดตามประสามนุษย์ยิ่งเด่นชัดขึ้น จากความอยากตาย กลับกลายเป็นการอยากมีชีวิตรอด ตัวละครได้เรียนรู้ในวินาทีสุดท้ายของชีวิตว่า แท้จริงแล้วการมีชีวิตอยู่มีคุณค่ามากกว่าความตาย ไม่ว่าจะเป็นอะไรจะเกิดขึ้นและมีผลกระทบต่อชีวิตเพียงใดก็ตาม การรอดพ้นจากความตายที่อาจจะเป็นการตัดสินใจของตนเองหรือมาจากผู้อื่น ล้วนแล้วแต่เป็นบทเรียนอันมีค่า พันธนาการทางความคิดว่าโลกไม่เป็นธรรม ความเคียดแค้น หรือความอนาถใจต่อชีวิตนั้นขาดสะบั้นลง หลงเหลือไว้เพียงเจตนารมณ์ที่แน่วแน่ว่า ในเมื่อไม่สามารถกำหนดความตายของตนเองได้ ตัวละครเอกเลือกที่จะกำหนดชีวิตที่เหลือของตนเอง เขาสลัดทิ้งอดีตที่ขมขื่นของชีวิตที่ถูกกำหนดจากพ่อแม่ของเขา และ “แผ้วถางเส้นทางชีวิตของตนเอง”

ความตายและศักดิ์ศรี: เลือกเอง หรือ ถูกยัดเยียด

คิมแทซอง ตัวละครเอกของเรื่อง สะท้อนภาพแทนของคนชายขอบในสถาบันหน่วยที่เล็กที่สุดทางสังคม กล่าวคือ สถาบันครอบครัว เขาถูกผลักไสออกจากความเป็นส่วนหนึ่งของสมาชิกในครอบครัว โดยไม่มีแม้แต่สิทธิในการตัดสินใจของตัวเอง ความเป็นคนชายขอบในครอบครัวของแทซองเป็นจุดเริ่มต้นของการแสวงหาความตาย หรือ แท้จริงแล้ว เขาอาจถูกฆ่าไปนานแล้วจากบุคคลที่ควรจะรักเขามากที่สุด ผู้อ่านรับรู้เรื่องราวในชีวิตของแทซอง ผ่านสายตาของผู้เล่า โดยเริ่มจากการฟื้นขึ้นมาในโรงพยาบาลหลังจากการถูกรุมควั่นโดยพ่อแม่ของเขา พร้อมกับความคิดที่ว่าเขาเหมือนกับคนเกิดใหม่ที่สามารถจำเหตุการณ์แรกของชีวิตได้ การตื่นขึ้นมาเพื่อพบว่าตนเองไม่เหลือใครอีกเลยในชีวิตพร้อมกับข้อเท็จจริงที่แสนจะเจ็บปวดกว่าการตาย นั่นคือ การที่แทซองรับรู้ว่า ความตายที่เขาเพ็งรอดมาอย่างหวุดหวิดนั้นถูกยัดเยียดจากพ่อแม่ของเขาที่สิ้นใจไม่ตก ตัดสินใจจุดธูปในบ้านเพื่อปลดปล่อยลูกของตนจากอนาคตที่สิ้นหวัง อย่างไรก็ตาม คำถามที่ผู้เล่าพยายามถามกลับ คือ ความตายเป็นทางเลือกของตนเองหรือถูกกำหนดจากผู้อื่น ความสะท้อนใจจากเหตุการณ์นี้ถูกสร้างขึ้นเพื่อเสียดสีอุดมคติของสถาบันครอบครัวที่สังคมกำหนดไว้ สถาบันที่มีบทบาทในการสร้างแต่กลับกลายเป็นผู้ทำลาย และทิ้งไว้ซึ่งบาดแผลในชีวิตของผู้คนจำนวนไม่น้อย แทซองกลายเป็นตัวแทนของเหยื่อที่ถูกกระทำจากสถาบันนี้ ไม่ใช่เพียงเพราะเขาไม่ได้เลือกที่จะตายเองเท่านั้น แต่ทั้งชีวิตตั้งแต่เกิดของเขาไม่มีสิทธิที่จะทำตามอำเภอใจของตัวเอง เมื่อเปรียบเทียบกับพี่ชายของเขาที่พร้อมสรรพด้วยความสามารถและทางเลือกในชีวิต

การไม่ได้มีสิทธิเลือกในชีวิตของเขา นำไปสู่การเป็นคนชายขอบของสังคมที่ใหญ่ขึ้น เมื่อแทซองต้องกลายเป็นชาวสลัมและต้องอาศัยความช่วยเหลือจากรัฐสวัสดิการของศูนย์บริการชุมชนพร้อมเงินรายเดือนเพียงไม่กี่แสนwon ต่อเดือนและสถานะของผู้ที่ไม่ต้องทำงาน คุณค่าในชีวิตของชายผู้นี้ถูกลดทอนลงไปอีก จนเขาเห็นว่า “ความตายเป็นเป้าหมายเดียวในชีวิต” พร้อมกับการแสวงหาวิธีการต่าง ๆ เพื่อบรรลุ

เป้าหมายนั้น ไม่ว่าจะเป็นการกินผงชักฟอก ที่สำหรับเขาแล้ว เป็นวิธีตายที่ “ดูน่าร่อยเหมือนกัน” อย่างไรก็ตาม วิธีตายที่ไม่ใช่ความคิดของเขาเองนี้ก็กลับล้มเหลว แม้ว่าบริเวณที่เขาเลือกตายนั้นจะเป็นชุมชนแออัด แต่เขากลับพบว่า วินาทีที่เขาทรนทรายนั้นกลับไม่มีใครสนใจ เพียงเพราะว่า “ไม่มีใครสนใจสิ่งมีชีวิตในสลัมอยู่ดี” ทศนคติต่อความเป็นมนุษย์ของแทชของถูกลดทอนลงเหลือเพียงการเป็นเพียงสิ่งมีชีวิตในพื้นที่ชายขอบของเมืองหลวง พื้นที่ที่ใคร ๆ ก็ต่างไม่ได้เลือกที่จะอยู่และมีชีวิตที่แสนโหดเหี้ยม ความล้มเหลวจากความพยายามจบชีวิตของตนเองยิ่งลดทอนความเป็นมนุษย์ของเขาลงไปอีก มันตอกย้ำว่าสิ่งมีชีวิตในชุมชนแออัดอย่างเขาไร้ความหมายและไร้คุณค่า จนถ้าสามารถตายได้ตามต้องการ บริเวณสลัมแห่งนี้คงไม่มีใครอยู่แล้ว ความน่าหดหู่ของชุมชนสลัมที่แทชอยู่ นั้นไม่สามารถมีสิ่งใดมาเปรียบได้เลย เพราะสำหรับแทชแล้ว “ต่อให้นอนในกรงสุนัขในสวนรก ๆ ก็ยังดีกว่าห้องในชุมชนสลัมอยู่ดี” เพราะภาพสะท้อนของความเหลื่อมล้ำในสังคมที่แทชอาศัยอยู่ ถูกนำเสนอพร้อมกับแนวคิดของการตายทั้งเป็น ซึ่งขัดแย้งกับภาพความสวยงามของทิวทัศน์และแสงอาทิตย์ในขณะที่เขานั่งรถไปพร้อม ๆ กับเพื่อนร่วมอุดมการณ์ของเขาอีก 4 ราย

มุมมองด้านศักดิ์ศรียังถูกสะท้อนผ่านตัวละครอื่น ๆ ที่เข้าร่วมอุดมการณ์เดียวกับคิมแทชอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นักเรียนหญิงชื่อ ชเวริน ผู้ซึ่งยังไม่บรรลุนิติภาวะไม่ว่าจะเป็นอายุ หรือแม้แต่ชื่อนั้น กลับกลายเป็นสิ่งที่ไม่สลักสำคัญอีกต่อไปในภาวะของความอยากตาย ชเวริน เป็นตัวละครที่แน่วแน่ในการฆ่าตัวตาย เธอไม่สนข้อเสนองานของฮันดงจุน หรือ เมสสิอาร์ห์ นามแฝงที่เขาใช้ในโลกออนไลน์ ผู้ประพันธ์น่าจะจงใจใช้ชื่อนี้อย่างย่นย่อ เนื่องจากชื่อนี้ใช้เรียกแทนพระเยซูคริสต์ ในฐานะที่เป็นพระผู้ไถ่ เพื่อช่วยบรรดาผู้ที่ศรัทธาให้พ้นจากบาป และเป็นผู้ที่เอาชนะความตาย แต่ในทางกลับกัน ฮันดงจุน กลายเป็นโต้โผใหญ่ในการจัดการพาคนที่สมัครใจไปสู่ความตาย เขาเป็นผู้ก่อตั้งคาเฟ่สำหรับผู้ที่โหยหาความตาย และได้คัดเลือกสมาชิกผู้ที่สมัครใจจบชีวิตของตนเองในสถานที่ที่เขาได้จัดเตรียมไว้ ชเวรินเฝ้าคอยต่อสถานการณ์รอบตัวราวกับว่าเธอได้ปิดสวิทช์ชีวิตของเธอไปแล้ว แม้แต่ประเด็นศักดิ์ศรีของความเป็นผู้หญิง ตามข่าวที่มินชอรา ตัวละครหญิงอีกตัวเสนอขึ้นในวงสนทนา ข่าวที่ว่าชเวรินถูกส่งลงทะเลและถูกรังแก และในขณะที่ชเวรินตัดสินใจผูกคอตายนั้น ชเวรินไม่แยแสประเด็นนี้เลย

ถึงแม้ว่ามินชอร่าจะเน้นย้ำว่าแม้จะยินยอมฆ่าตัวตาย ก็ขอให้ศักดิ์ศรีของความเป็นผู้หญิงของเธอยังคงอยู่ ไม่ใช่ว่าความตายจะเป็นสิ่งที่ยุติทุกอย่างหรือลบล้างความน่าอับอายที่เกิดขึ้นก่อนตายได้

ถึงแม้มินชอร่าอาจเป็นตัวแทนของความล้มเหลว ไม่หนักแน่นในการตัดสินใจ แต่ตัวละครตัวนี้ทำให้เราเห็นภาพสะท้อนของธรรมชาติของมนุษย์ในช่วงเวลาวิกฤติ

แม้ว่าจะอยู่ในช่วงเวลาแบบเดียวกัน มีจุดประสงค์ร่วมกัน แต่ท่าทีของแต่ละคนในแตกต่างกันออกไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงเวลาที่มีการตัดสินใจจะเปิดไฟไบสตูดท้ายของชีวิต การนำเสนอปฏิกิริยาของตัวละครแต่ละตัว ดูเหมือนจะเป็นความตั้งใจของผู้เขียนเพื่อตั้งคำถามกับผู้อ่านว่า หากถึงเวลาที่จะต้องหงายไฟไบสตูดท้ายแล้วนั้น ท่าทีของผู้อ่านจะเป็นอย่างไร เขายังคงนึกถึงศักดิ์ศรีต่าง ๆ เจกเช่นมินชอร่า หรือจะมองว่าอะไรก็ตามที่เกิดขึ้นในขณะที่มีลมหายใจนั้นเป็นเพียงสิ่งสมมติและขมขื่น จนตั้งใจแน่วแน่แล้วว่า ความตายเป็นเครื่องมือหรือหนทางที่จะหลุดพ้นพันธนาการอันโหดร้ายของชีวิต เช่นเดียวกับ ซเวรินและแทซอง ผู้ที่ภาระและเงื่อนไขในชีวิตนั้นหนักหนาจนทำให้ตัดสินใจจะจบชีวิตตัวเองลงได้อย่างไม่ลังเล

ไม่ว่าจะล้มเหลวหรือไม่ก่อนตาย ผลของการฆ่าตัวตายเป็นสิ่งที่ตัวละครแต่ละคนต้องรับผิดชอบ ในการฆ่าตัวตายหมู่ที่ล้มเหลวอาจนำมาซึ่งผลที่ตามมาทางกฎหมาย ด้วยข้อหาข่มขู่ปลุกปั่นให้ผู้อื่นฆ่าตัวตาย จึงเกิดเป็นข้อปฏิบัติหนึ่งของกลุ่มผู้สมัครเข้าร่วมการฆ่าตัวตายหมู่ คือ การเขียนจดหมายลาตาย เพื่อเน้นย้ำว่าการตายเป็นสิ่งที่พวกเขาได้เลือกเอง อย่างไรก็ตาม ความยั่วยุแค้นเกิดขึ้น เมื่อผู้อ่านได้รับรู้ถึงเหตุผลที่จะตายและความคับแค้นเกี่ยวกับครอบครัวหรือโลกใบนี้ของตัวละครแต่ละตัว รวมถึงคำขอร้องให้ผู้ที่ได้พบจดหมายลืมนั่นเคยมีตัวตนอยู่

ซเวรินฆ่าตัวตายก่อนเวลาที่กำหนดของกลุ่ม ก่อนตายตั้งคำถามกับแทซองว่า “ไม่เคยมีใครต้องตายเพราะนายใช่ไหม” และคำตอบก็ถูกเฉลยเมื่อร่างของซเวรินถูกพบห้อยจากหน้าต่างของตัวอาคารที่สมาชิกของกลุ่มทุกคนพักอยู่ก่อนวันนัดหมายการฆ่าตัวตายจะมาถึง พร้อมกับจดหมายลาตายในกระเป๋ากางเกงของเธอที่ระบุถึงเหตุผลที่เธอตัดสินใจเข้าร่วมการฆ่าตัวตายหมู่ ข้อความในจดหมายฉบับนั้นเชื่อเชิญให้ผู้อ่านในฐานะสมาชิกของสังคมตั้งคำถามว่า “มีใครต้องตายเพราะเราหรือไม่” กล่าวคือ

การกระตุ้นให้ผู้อ่านนึกทบทวนการกระทำ หรือคำพูดของตนว่าเป็นต้นเหตุให้ใคร ชุนข้องหมองใจจนตัดสินใจทำร้ายตนเองหรือไม่ ทั้งยังเตือนใจให้นึกย้อนถึงพฤติกรรมต่าง ๆ ที่แต่ละคนอาจทำต่อเพื่อนร่วมสังคมเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นสังคมเล็กหรือใหญ่ และไม่ว่าพฤติกรรมนั้นจะดูเล็กน้อยเพียงใดก็ตาม แต่อาจส่งผลต่ออีกฝ่ายหนึ่งจนถึงขั้นที่เขาอาจตัดสินใจกระทำบางสิ่งที่ไม่คาดคิดได้ เช่นในกรณีของชเวริน จากที่เธอถูกล้อเล่นและกลั่นแกล้งในโรงเรียน และผู้ที่ควรจะจัดการเรื่องนี้อย่างบรรดาครูของเธอ กลับบอกให้เธอปรับเปลี่ยนพฤติกรรม แทนที่จะลงโทษนักเรียนคนอื่นที่ทำผิด ความอยุติธรรมนี้เองที่นวนิยายพยายามสะท้อนออกมา เพื่อให้ผู้อ่านได้ตระหนักถึงผลกระทบอันร้ายกาจ รวมถึงการเป็นกระบอกเสียงของการยุติความอยุติธรรมที่นำไปสู่การฆ่าตัวตายนี้ให้ได้

แม้ว่าความตายจะเป็นเป้าหมายสำคัญของสมาชิกเดอะเฮเวน แต่เมื่อเผชิญหน้ากับความจริงที่ว่า ความตายไม่ใช่ทางเลือกของตนเองแล้ว ตัวละครแต่ละตัวต่างพยายามหาทางหนีเพื่อให้รอดพ้นจากผู้ที่หยาบยื่นความตายให้พวกเขา แต่แล้วความปรารถนาของพวกเขาก็ถูกโลกนี้ไปก็ได้รับการตอบรับจากผู้ที่พวกเขายินยอมให้เป็นผู้นำ พวกเขาได้เลือกวิธีที่จะตาย หากแต่พวกเขาไม่ได้ลงมือด้วยตัวพวกเขาเอง ความยอมนั้นเกิดขึ้น ทำให้ผู้อ่านเห็นว่าสัญญาตณานพื้นฐานของมนุษย์ไม่ว่าจะมาจากพื้นเพใด หรือตกอยู่ในสถานการณ์ไหน หากไม่ได้เป็นคนเลือกเองแล้ว ก็ยอมปฏิเสขสิ่งที่ถูกยัดเยียดให้เสมอ เสรีภาพที่มาพร้อมกับชีวิตกลับกลายเป็นสิ่งล้ำค่าในช่วงเวลาที่จวนเจียนใกล้จะตาย ความพยายามในการหาทางเอาตัวรอดของพวกเขงเข้มข้นขึ้น เพียงเพื่อที่จะ “อยู่”

ความอยู่รอด: ผู้เดินทางสู่ความตายและผู้หาหนทางช่วยให้อยู่รอด

ในขณะที่ฝ่ายหนึ่ง คือ คิมแทซองและสมาชิกคาเฟ่เดอะเฮเวนพยายามบรรลุเป้าหมายของการตายด้วยการแสวงหาวิธีการต่าง ๆ คนอีกกลุ่มหนึ่ง คือ ตำรวจนำโดยคิมจินซอง พี่ชายของคิมแทซอง กำลังค้นหากลุ่มคนที่พยายามฆ่าตัวตาย

เพื่อยับยั้งโศกนาฏกรรมนั้น แต่สิ่งที่น่าสนใจในการสืบสวนของตำรวจคือ คำพูดของ อธิบัติที่ปรามคิมจินซอง นายตำรวจผู้พยายามสืบหาและรี้อคดีเก่าเกี่ยวกับการฆ่า ตัวตายหมู่ และคำติเตียนจากการที่จินซองเข้าไปรี้อคดีเก่าเหล่านั้น เหตุใดผู้บังคับบัญชา ที่ควรจะสนับสนุนการป้องปรามเหตุร้ายกลับมาป้องปรามคนในสังกัดเพื่อไม่ให้ไป ป้องกันเหตุร้ายที่จะเกิดต่อชีวิตของประชาชน อาจเป็นคำถามที่ผู้เขียนกำลังจะสะท้อน ความอับยของกระบวนการยุติธรรมในสังคมของเขา สังคมที่ผู้มีอิทธิพลและผู้บังคับ ใช้กฎหมาย กลายเป็นผู้ที่ทำให้นิยามของความยุติธรรมนั้นบิดเบี้ยว แต่ท่ามกลางความ บิดเบี้ยวนั้น ยังคงมีผู้ที่พยายามยืนหยัดในความถูกต้องไม่ว่าจะได้รับความกดดัน มากน้อยเพียงใด ความพยายามของสายสืบคิมจินซองเป็นผล เมื่อเขาสืบสาวราวเรื่อง มาเจอบ้านพักตากอากาศที่ใช้เพื่อการฆ่าตัวตายหมู่ หรือถ้าจะพูดให้ถูก คือ สถานที่ที่ใช้ ในการสังหารหมู่ และแทซองได้รับความช่วยเหลือ และเป็นครั้งแรกที่ความคิดเกี่ยวกับ “การอยู่รอด” ผุดขึ้นมาในหัวของเขา ความรู้สึกปลอดภัยแล่นอยู่ในห้วงความรู้สึกแม้ว่า ร่างกายจะอ่อนแรงเต็มที่ แต่เรื่องก็ไม่ได้จบลงเพียงเท่านี้ ผู้ที่เข้ามาช่วยเหลือแทซอง ไม่ใช่ใครอื่น ทันทีที่ความทรงจำกลับมาอย่างสมบูรณ์ เขาจำได้ว่า คนที่วิ่งเข้ามาช่วยเขา คือ คิมจินซอง พี่ชายของเขาเอง พี่ผู้ซึ่งเป็นตัวเปรียบเทียบในสายตาของพ่อแม่มาตลอด ชีวิต ผู้ที่ทำให้เขาารู้สึกด้อยค่ามากที่สุด พี่ผู้ซึ่งเป็นข้ออ้างของพ่อแม่ในการรมคว้นเขา ทั้งเป็น เพียงเพื่อไม่ให้เขาเป็นตัวถ่วงในชีวิตของพี่ ผู้อ่านได้รับรู้ถึงชีวิตของจินซอง ผ่าน ภาพจำที่กลับมาของแทซอง ภาพลักษณ์ของลูกชาย และบุคคลในอุดมคติ ผู้ที่จะ กลายเป็นหน้าตาของพ่อและแม่ พี่ชายที่เป็น “มนุษย์ที่สมบูรณ์แบบในทุกด้าน” ซึ่งแสน ตรงกันข้ามกับแทซองผู้น้อง แม้ว่าความทรงจำที่กลับมาทำให้เขาารู้สึกเจ็บปวดเพียงใด แต่การรอดชีวิตเป็นครั้งที่สองนี้สามารถทำให้อยากจะทำอะไรออกมา สถานการณ์ที่ ตรงกันข้ามระหว่างช่วงแรกและช่วงท้ายของนวนิยายช่างแตกต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ท่าทีของจินซองที่โกรธน้องชายที่เลือกความตายอย่างหน้าตาเฉย “แต่ขอขอบคุณที่ เลือกที่จะมีชีวิตและคืนบรรณจรรอดกลับมา” (น. 211) อย่างไรก็ตาม ความตายที่แทซอง พยายามแสวงหา กลับกลายเป็นบทเรียนที่สอนให้เขารู้จักกลับมามองดูตัวเอง และ แสวงหาวิธีการมีชีวิตอยู่ในรูปแบบใหม่ ไม่ใช่การมีชีวิตอยู่ด้วยการตีอกชกหัวตัวเองและ ประชดชีวิตด้วยความเสเพลอีกต่อไป

การมีชีวิตอยู่ต่อต่างต้องมีจุดประสงค์ และการมีชีวิตของทั้งสองพี่น้องแม้ว่าจะได้กลับมาพบกัน แต่ก็ต่างกันออกไป หลังจากที่ได้เห็นวิถีชีวิตของพี่ชาย แทะซงก็แน่วแนในเป้าหมายที่ใหญ่ที่สุดในชีวิตของตนเอง นั่นคือ การหาหลักฐานเพื่อเอาผิดฮันดงจุน เพื่อให้เขาหลุดพ้นจากฝันร้ายที่เขาเผชิญทุกคืน และความจริงที่เจ็บปวดว่าความยุติธรรมถูกทำให้บิดเบี้ยวด้วยมือของผู้ทรงอิทธิพลอย่างครอบครัวของฮันดงจุน การค้นหาหลักฐานของแทซง กลายเป็นจุดเริ่มต้นของความปวดร้าวอีกครั้ง เมื่อพบว่าแท้จริงแล้ว พี่ชายในอุดมคติอย่างจินซง ก็ไม่ได้ต่างอะไรกับฆาตรกรอย่างฮันดงจุน คำเฉลยเกี่ยวกับความพยายามของพ่อแม่ที่จะรมควันแทซง กลับกลายเป็นเสี้ยวหนึ่งของความจริงที่ว่า ไม่มีใครเลยในครอบครัว แม้แต่พี่ชายที่เพิ่งช่วยชีวิตเขาเอาไว้ อยากให้เขามีชีวิตอยู่ต่อไป

ท้ายที่สุดแล้ว ผู้อ่านอาจสับสนได้ว่า ความจริงที่โหดร้ายที่สุดไม่ใช่การถูกฆ่าให้ตาย แต่เป็นการถูกโกหกจากคนที่หิวกระหายเงินมากกว่าความถูกต้อง อย่างคิมจินซง ที่สร้างเรื่องทุกอย่างเพื่อแสวงหาผลประโยชน์ของตนเอง จนทำให้นวนิยายเรื่องนี้กลายเป็นนวนิยายที่ดูเหมือนว่า ไม่มีใครเลยที่สมควรจะถูกเรียกว่าเป็นมนุษย์ คนหนึ่งก็ฝ่าฝืนถึงความตาย ทั้ง ๆ ที่ยังสามารถพัฒนาชีวิตของตนเองให้ดีขึ้นได้ อีกคนหนึ่งก็อยากหลุดพ้นจากครอบครัวที่งำ และยอมทำได้แม้แต่การวางแผนให้คนในครอบครัวได้รับความเดือดร้อน ความขาวสะอาดของมนุษย์คงเป็นเพียงอุดมคติ และความโสมมของสังคมที่มาพร้อมกับอำนาจเงินตราและทุนนิยมก็เป็นสาเหตุของโศกนาฏกรรมทั้งหมด

บทสรุป

แม้ว่านวนิยายแปลเรื่องนี้มีแก่นเรื่องของความตายและการเอาชีวิตรอด รวมไปถึงถึงอำนาจในการตัดสินใจว่าจะยุติชีวิตตนเองหรือไม่ ความตายถูกสะท้อนผ่านจุดจบของตัวละครแต่ละตัว ด้วยภาพลักษณ์ที่ไม่น่ามอง รวากับว่ามันเป็นสิ่งที่ไม่ควรปรารถนาหรือแสวงหา แต่ความตายก็ไม่ใช่ว่าจะสามารถหลีกเลี่ยงได้เลย อย่างไรก็ตาม ต้นตอของ

ความปรารถนาที่จะตายคงเป็นความพยายามของผู้แต่งที่ทำให้ผู้อ่านได้ตระหนัก หากสาเหตุของความปรารถนาเหล่านั้นไม่ได้มาจากความปวดร้าวในอดีตที่ตัวละครได้ประสบ ไม่ว่าจะเป็น ความแผลกแผลวของครอบครัว และสภาพไร้ตัวตนที่ตัวละครเอกประสบในครอบครัวของเขา ความบอบช้ำจากสังคครอบตัวที่มองไม่เห็นค่าของความเป็นคนในตัวเขา การถูกรังแกจากเพื่อนฝูง หรือแม้แต่ความอยู่ติธรรมจากผู้มีอำนาจสูงกว่า ความปรารถนาที่จะตาย และโศกนาฏกรรมที่เกิดขึ้นจากการฆาตกรรมในเรื่องนี้ คงแปรเปลี่ยนไปเป็นอื่น แท้จริงแล้ว ในโลกนี้คงไม่มีผู้ที่โหยหาความตาย แต่อาจมีผู้ที่อยากหลบหนีไปจากความจริงที่ปวดร้าวของชีวิตในสังคมที่พวกเขาต้องเผชิญอยู่เสียมากกว่า และการรอดตายทั้งสามครั้งของตัวละครคิมแทซอง ทำให้เขาเรียนรู้การมีชีวิตอยู่ในสังคมที่โหดร้าย มันอาจหล่อหลอมให้คน ๆ หนึ่งตัดสินใจทำสิ่งใดก็ได้เพื่อการมีชีวิตต่ออย่างสุขสบาย ไม่ว่าการกระทำนั้นมันจะเป็นเพียงละครฉากหนึ่งที่ถูกจัดขึ้นมาเพื่อสะท้อนโลกดิสโทเปียที่เป็นอยู่ก็ตาม

รายการอ้างอิง

แฮย็อน, ซอง. (2561). *เดอะเฮเวน: คาเฟ่สำหรับผู้โหยหาความตาย*. แปลโดย นัชชา กัมภูสิริพงษ์ (2565). พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: พิคโคโล อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง.

Received: September 24, 2022

Revised: November 26, 2022

Accepted: December 1, 2022

ข้อแนะนำในการส่งบทความเพื่อตีพิมพ์ในวารสารภาษาและวัฒนธรรมเกาหลีศึกษา

1. การจัดเตรียมต้นฉบับ

บทความที่จะเสนอตีพิมพ์ในวารสารภาษาและวัฒนธรรมเกาหลีศึกษาต้องเป็นบทความวิจัย (research article) บทความวิชาการที่ไม่ใช่งานวิจัย (non-research academic article) บทความปริทรรศน์ (review article) หรือบทวิจารณ์หนังสือ (book review) ซึ่งเขียนเป็นภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และภาษาเกาหลี เนื้อหาของบทความต้องเกี่ยวข้องกับภาษา วรรณกรรม ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรมเกาหลี

บทความต้องเป็นภาษาไทย ภาษาอังกฤษ หรือภาษาเกาหลี หากผู้เขียนบทความไม่ใช่เจ้าของภาษาบทความต้องได้รับการตรวจทานและแก้ไขภาษาจากผู้อ่านที่เป็นเจ้าของภาษา ก่อนส่งมายังกองบรรณาธิการ ความยาวของต้นฉบับไม่ควรเกิน 15 หน้ากระดาษ A4

บทความที่ส่งมาเพื่อพิจารณาตีพิมพ์ต้องระบุข้อมูล ชื่อบทความ บทคัดย่อ คำสำคัญ อย่างน้อย 3 คำ ชื่อผู้เขียน และหน่วยงานต้นสังกัด ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ การอ้างอิงในบทความต้องทำตามระบบ APA อย่างเคร่งครัด

2. การอ้างอิงและการเขียนเอกสารอ้างอิง

กรณีที่ผู้เขียนต้องระบุแหล่งที่มาของข้อมูลในเนื้อเรื่องให้ใช้วิธีการอ้างอิงในส่วนเนื้อเรื่องแบบนาม-ปี (author-date in-text citation) โดยระบุ ชื่อผู้แต่ง ปีพิมพ์ของเอกสารและเลข

หน้าของเอกสารที่อ้าง เพื่อบอกแหล่งที่มาของข้อความนั้น หากผู้เขียนผลงานที่อ้างอิง เป็นชาวต่างประเทศให้ระบุเฉพาะนามสกุล เช่น

วิเชียร อินทะสี (2561, น. 45) กล่าวไว้ว่า... หรือ

Said (1978, p. 15) มีข้อเสนอทางวิชาการในประเด็นนี้ว่า...

ทั้งนี้ให้มีการอ้างอิงส่วนท้ายเล่ม (reference citation) ในรูปแบบของเอกสารอ้างอิง (References) โดยจัดเรียงรายการเอกสารตามลำดับอักษร และแสดงรายการอ้างอิง ภาษาไทยก่อนรายการอ้างอิงภาษาอังกฤษ และภาษาเกาหลี โดยมีตัวอย่างการเขียน รายการเอกสารอ้างอิง ดังนี้

2.1 หนังสือ

บุญเรียง ขจรศิลป์. (2539). *วิธีวิจัย ทางการศึกษา Educational Research*

Methodology. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Kotler Philip, & Gary Armstrong. (2003). *Principles of Marketing*. 9th Ed. Boston: McGraw-Hill.

2.2 หนังสือแปล

คิโยซากิ, โรเบิร์ตที. (2545). *พ่อรวยสอนลูก 5: โรงเรียนสอนธุรกิจ* (พิบูลย์ ดิษฐ์อุตม, ผู้แปล). กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดดูเคชั่น.

Laplace, P. S. (1951). *A philosophical essay on probabilities* (F. W. Truscott, & F. L. Emory, Trans.). New York, NY: Dover.

2.3 บทความในหนังสือ

จันทิมา เอี่ยมมานนท์. (2549). ปฏิสัมพันธ์ระหว่างภาษา วาทกรรม และอัตลักษณ์ของผู้ติดตาม/ผู้ป่วยเอชไอวี: การศึกษาเชิงปฏิสัมพันธ์วิเคราะห์. ใน กฤษดาพรรณ หงส์ลดาธรรม และ จันทิมา เอี่ยมมานนท์ (บ.ก.), *มองสังคมผ่านวาทกรรม* (น. 49-76). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Fairclough, N. (1997). Technologisation of discourse. In C. R. Caldas-Coulthard & M. Coulthard (Eds.), *Texts and practices: Readings in critical discourse analysis* (pp. 71-83). London: Routledge.

2.4 บทความในวารสาร

อารีย์วรรณ สุทธิพงศ์พันธ์, พ.ท.หญิง. (2561). การบริหารวิชาการโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้าตามแนวคิดคุณลักษณะความเป็นผู้นำทางทหารและความมั่นคงของชาติในศตวรรษที่ 21. *สถาบันวิชาการป้องกันประเทศ*, 9(2), 49-62.

Doran, Kirk. (1996). Unified Disparity: Theory and Practice of Union Listing. *Computer in Libraries*, 16(1), 39-42.

2.5 บทความในหนังสือพิมพ์

สุชาติ เผือกสกนธ์. (9 มิถุนายน 2549). ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง. *ผู้จัดการรายวัน*, น. 13.

Di Rado, A. (1995, March 15). Trekking through college: Classes explore modern society using the world of Star trek. *Los Angeles Times*, p. A3.

2.6 วิทยานิพนธ์

दनัยศักดิ์ โกวิทวิบูล. (2543). *ความต้องการและลักษณะการใช้สารนิเทศของนักศึกษาในสำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยรามคำแหง. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์, มหาวิทยาลัยรามคำแหง).*

Patamaporn Yenbamrung. (1992). *The Emerging Electronic Univesrsity: A Study of Student Cost-Effectiveness.* (Dissertation, Ph.D. Library and Information Science, The University of Texas at Austin.

2.7 ข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต

กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา สำนักนโยบายและแผนการศึกษา. (2551). *กรอบทิศทางการพัฒนาการศึกษาในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554) ที่สอดคล้องกับแผนการศึกษาแห่งชาติ (พ.ศ. 2545-2559).* สืบค้นเมื่อ 20 ตุลาคม 2563, จาก <https://dl.parliament.go.th/handle/lirt/523659>

Barnard, John Phillip. (2000). *A Study of Internet and Library Use in an Academic Setting.* Arizona: Arizona State University. Retrieved October 12, 2008, from <https://proquest.umi.com/pqdweb?did=731829191&sid=2&Fmt=2&clientId=83700&RQT=309&VName=PQD>

3. ตัวอักษรและรูปแบบการพิมพ์

3.1 ระยะขอบ

การตั้งระยะกระดาษ ให้ตั้ง ดังนี้

หน้ากระดาษขนาด A5

ด้านบน	0.59 นิ้ว	ด้านล่าง	0.59 นิ้ว
ด้านซ้าย	0.59 นิ้ว	ด้านขวา	0.59 นิ้ว

3.2 รูปแบบและขนาดตัวอักษร

3.2.1 ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

ส่วนของบทความ	การจัดชิดขอบ	ลักษณะตัวอักษร	แบบอักษร	ขนาดอักษร (พอยต์)
ชื่อบทความ	กลางหน้ากระดาษ	ตัวหนา	Browallia New	18
หัวข้อ	ชิดซ้าย	ตัวหนา	Browallia New	16
เนื้อความ	จัดพอดีหน้า	ปกติ	Browallia New	14
การเน้นความ	-	ตัวเอียง	Browallia New	14
การอ้างอิง	จัดพอดีหน้า	ปกติ	Browallia New	12

3.2.2 ภาษาเกาหลี

ส่วนของบทความ	การจัดชิดขอบ	ลักษณะตัวอักษร	แบบอักษร	ขนาดอักษร (พอยต์)
ชื่อบทความ	กลางหน้ากระดาษ	ตัวหนา	Batang	12
หัวข้อ	ชิดซ้าย	ตัวหนา	Batang	10
เนื้อความ	จัดพอดีหน้า	ปกติ	Batang	9
การเน้นความ	-	ตัวเอียง	Batang	9
การอ้างอิง	จัดพอดีหน้า	ปกติ	Batang	7

3.3 การนำเสนอข้อมูลด้วยตาราง (table)

ข้อความในตารางใช้รูปแบบอักษร Browallia New ขนาด 14 พอยต์ หรือสามารถปรับขนาดตัวอักษรให้เหมาะสมกับข้อมูล ใส่เลขลำดับตารางและชื่อตารางไว้ด้านบนตาราง และจัดระยะชิดซ้าย โดยจัดรูปแบบอักษร ดังนี้ เลขลำดับตารางใช้อักษรตัวปกติและชื่อตารางใช้อักษรตัวเอียง (italic)

3.4 การนำเสนอข้อมูลด้วยรูปภาพ (figure) ได้แก่ กราฟ (graph) แผนผัง/ผังภูมิ (chart) แผนที่ (map) ภาพวาด (drawing) ภาพถ่าย/รูปภาพ (photograph/picture)

ระบุมายเลขรูปภาพและชื่อรูปภาพไว้ใต้รูปภาพ โดยใช้รูปแบบอักษร Browallia New ขนาด 14 และจัดระยะแบบกลางหน้ารูปภาพหรือกลางรูปภาพ โดยจัดรูปแบบอักษรดังนี้ เลขลำดับภาพใช้ตัวอักษรตัวเอียง (italic) และชื่อภาพใช้ตัวอักษรตัวปกติ

4. การแบ่งหัวข้อในบทความ

ต้นฉบับบทความควรแบ่งหัวข้อหลักเป็นสัดส่วนและกำกับหัวข้อหลักและหัวข้อย่อยด้วยระบบตัวเลข โดยจัดรูปแบบให้เป็นไปตามรูปแบบ ดังนี้

1. หัวข้อลำดับที่ 1

หัวข้อลำดับที่ 1 พิมพ์ด้วยอักษรตัวหนา (bold) ขนาด 16 พอยต์ จัดชิดซ้าย เว้นบรรทัด ด้านบนสองบรรทัดและเว้นบรรทัดด้านล่างหนึ่งบรรทัด

1.1 หัวข้อลำดับที่ 1.1

หัวข้อลำดับที่ 1.1 พิมพ์ด้วยอักษรตัวหนา (bold) ขนาด 14 พอยต์ จัดชิดซ้าย เว้นบรรทัด ด้านบนสองบรรทัดและเว้นบรรทัดด้านล่างหนึ่งบรรทัด

1.1.1 หัวข้อลำดับที่ 1.1.1

หัวข้อลำดับที่ 1.1.1 พิมพ์ด้วยอักษรตัวปกติ ขนาด 14 พอยต์ จัดชิดซ้าย เว้นบรรทัด ด้านบนหนึ่งบรรทัด และบรรทัดด้านล่างตามด้วยเนื้อความทันที

5. การส่งต้นฉบับ

ผู้สนใจสามารถส่งบทความผ่านระบบได้ที่ <https://so06.tci-thaijo.org/index.php /klcj/index>